

A szülők mostanában azért aggódnak, hogy a gyerekeik még az egyetem után is hazaköltöznek a családi házba, hogy a gyermekvállalás és a családalapítás csak nagyon késői tervek, hogy átállítottak a prioritások, hogy már alig vannak fiatal szülők.

Noémi és Gábor a húszas éveik legeslegelején járó sepsiszentgyörgyi pár, akik néhány éve együtt élnek Budapesten. Gábor fiatal apuka lesz idén ősszel. Noémi nagyon örül, hogy ilyen partnere lehet a gyereknevelésben, és mivel az Apák Napja egy megköszönős ünnep:

Nekem van a legek legje.

A tegnap például olyan kéksajtos tejszínes pastát készített, amihez még a tésztát is maga gyúrta. Azért, hogy az ő kis pocaklakó Mórica vagy Gyopárja és a mamájuk mindenből a legjobbat egye. No meg persze lazaclevest, mert az ő menyasszonya aranyból van.

Nekem van a legfelelősségteljesebb vőlegényem.

Hétvégente másodállást vállal, hogy a kis családját ellássa. Éjfélkor fekszik le még akkor is, ha hajnali négykor kel – mert aznap Luxemburgig fog vezetni – csak azért hogy a menyasszonya lelkét is simogassa. Becézget, ölelget, puszilgat. Hangszereket árul külföldi vásárokból. Minden alkalommal hoz nekem valami kis csecsebecsét.

Tudom, hogy ő lesz a legjobb apuka.

Azt mondja, ha lány lesz akkor legalább agyonpuszilgathatja, mert már most is úgy imádja, hogy legszívesebben kienné a hasamból. Megnyugtatom, hogy a fiút is fel lehet falni. Minden este beszél a babáknak, elmeséli hogy aznap hol voltunk, mit csináltunk, hogy a pici már a születése előtt ismerhesse az apukája hangját is.

Az én vőlegényem a legromantikusabb pasas a világon.

Reggeli után rögtön elmosogat, és bekötött szemmel vezet el az egri várig, hogy ott az éppen felgyúló város fényeiben megkérje a kezem. Azért kaptam egy delfint eljegyzési gyűrűnek, mert azt szerette volna, hogy delfinekkal szüljek. A delfinek segítik hangjaikkal, ottlétükkel a szülő nőt – világosít fel. Ha már valódi delfint nem tud ajándékozni, legalább ez a gyűrű legyen majd velem. Ugyanis otthon fogok szülni. Mármint hogy úgy tényleg, a lakásban, bábával. Mint régen. Nem mondom, hogy az elején nem tartottam neki kiselőadásokat az otthonszülés gyönyöréről, a kórház rettenetességéről, de meghozta a gyümölcsét. Nekem van a legnyitottabb vőlegényem. Olyannyira hatásos lehettem, hogy most már akárki próbál kioktatni, hogy márpedig ez mennyire veszélyes, belefojtja az emberbe a szót, és el kezd áradozni a nők erejéről, szülési képességeiről.

Az én vőlegényem a legdrágább a világon.

Addig rágtam a fülét, hogy nem akarok a Keletinél lakni, hogy elköltöztünk a Rózsadombra. Nem mondom, itt csak hatszáz forintos nyolc darabos bio-koktél paradicsomot árulnak, és nincs éjjel-nappali sem, de legalább 15 perc sétára van az erdő, és lehet levegőt venni.

Az én vőlegényem a legjobb társ.

Két hete, amikor harmadszori nekifutásra sikerült a jogsim, mire hazaértem egy autó várt a ház előtt. Csak azért kérte kölcsön, hogy végre vezethesek. Persze, nem volt egyszerű a kisvárosi forgalom után egyből Budapesten vezetni, de szerencsére mellettem volt még akkor is, amikor szinte betörtem egy garázsajtót, és az utolsó pillanatban húzta fel a kéziféket. Igazából egyelőre ketten vezetünk. Azt mondta, így még nehezebb, mert sokkal jobban kell figyelnie, mintha ő ülne a volánnál. Előre kell látnia a helyzeteket, mert ugye az én lábaim vannak a pedálon, nem az ő reflexei.

Az én vőlegényem az én vőlegényem. És persze, mindez nagyon szépen hangzik, de a mi életünk sem mindig ilyen felhőtlen. Voltak és vannak viharok és harcok, de a vége mindig az,

hogy imádjuk egymást, és meg akarjuk oldani. MINDIG.